

Hyvä Alli Paasikiven säätiö

Lämmin kiitos vuoden 2017 apurahasta. Se on mahdollistanut väitöskirjatyön täysipainoisen työstämisen ja laittanut minut kasvokkain vaativan oppimisprosessin kanssa. Väitöskirjani tarkastelee sosiaalityöntekijöiden arviointi- ja päätösprosessia, kun lapsi sijoitetaan sukulaisperheeseen. Aiheena se on edelleen ajankohtainen.

Olen siirtynyt kuluvan vuoden aikana teoriaosuuden ja aineiston analyysin jälkeen tuloslukujen kirjoittamisen vaiheeseen. Aineistoni on monipuolinen, laaja ja runsas, jonka analysoiminen vaati minulta paljon enemmän aikaa kuin osasin odottaa. Työni on edennyt jatkuvasti syventäen ja uudelleen kirjoittaen. Välillä olen kipuillut prosessissa erilaisten käsitteiden parissa etsien aineistoani parhaiten kuvaavia.

Ensimmäinen tulosluku kappale on tällä kirjoitushetkellä ohjaajillani kommentoitavana. Se käsittelee sosiaalityön asiantuntijuutta arviointiprosessissa, ja millaista tietoa tarvitaan sekä kerätään päätösprosessia varten. Institutionaalinen raja näyttäytyy jo nyt mielenkiintoisina asetelmina, joissa sukulaisperhe ja lastensuojelu kohtaavat sukulaisten yksityisessä elämässä ja kodissa. Samalla, kun sukulaislapselle etsitään läheisiä huolehtimaan arjesta tavallisessa perheessä, kysytään ja pyydetään sukulaisperheeltä myös taitoja kuntouttaa lasta ja kyetä kasvamaan vanhempana. Viimeiset tulosluvut käsittelevät päätöksentekoprosessia ja kontekstoi sen sukulaissijaisvanhemmuuden erityisyyden ympärille.

Kirjoitustyöni on edennyt koko ajan suunnitelmallisesti, vaikka olen joutunut välillä peruuttamaan. Minua on yllättänyt, että ratkaisukeskeinen elämänotteeni ei olekaan pätenyt tässä prosessissa, vaan joudun antamaan tilaa ajatuksille myös kypsyä ja syventyä. Ilmiönä ja aiheena se on erittäin motivoiva, jonka vuoksi välillä eksyn erilaisten lähteiden maailmaan. Tavoitteena on edelleen saada työ mahdollisimman pitkälle ja jollekin tarkastuskierrokselle tulevan vuoden aikana.

Oulussa

Kaisa Vuolukka

Tohtoriopiskelija

Lapin Yliopisto